

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

(1967) 2

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 31 ਹੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਕਮਾਤਰ ਉਪਬੰਧ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਰਕ ਦੀ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ 'ਤੇ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਧਾਰਾ 31 ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਪੀਲੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ, ਇਸ ਲਈ, ਵੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਵਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਕੋਲ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਖਰਚੇ ਹੋਣਗੇ।

ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1. ਡੀ. ਦੁਆ ਅਤੇ ਪੀ. ਸੀ. ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ, -ਜਵਾਬਦਾਰ

1966 ਦੀ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 664.C.

1966 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 136 ਵਿੱਚ।

ਅਕਤੂਬਰ 14, 1966

ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1963 ਦਾ XXXVI)-ਐੱਸ. 5- "ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ" - ਦਾ ਮਤਲਬ - ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰ-ਸਰਕਾਰ ਕੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 5, ਸੀਮਾ ਐਕਟ, ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਧਿਰ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ "ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ" ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਰਲ ਸ਼ਬਦ "ਕਾਰਨ" ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦਾ ਜੱਜ ਅਦਾਲਤ ਹੈ ਜੋ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਰਡਰ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਜਿਸ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, "ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ, ਮਨੁੱਖੀ ਅਪੂਰਣਤਾ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ, ਵਾਜਬ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਜਬ ਸੀਮਾਵਾਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਨੇ ਨੇਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਉਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ "ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ" ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਚੰਗੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਸੈਕਸ਼ਨ 2(h). ਹੁਣ "ਬਕਾਇਆ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਵਾਜਬ ਭਾਵਨਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਮੀਕਰਨ "ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ", ਜੋ ਹੁਣੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇ ਅਧੀਨ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਇੱਕ ਉਦਾਰ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਠੋਸ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਟੈਸਟੈਂਟਸ ਉਚਿਤ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੇਰੀ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਨਾਸਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਨੇਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ।

ਸੀਮਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

1964 ਦਾ ਅਸਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 212, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਨੇ 5 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਵਧੀਕ

ਜੀ.ਸੀ. ਮਿੱਤਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ ਵਕੀਲ। ਐਸ ਐਲ ਪੁਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

DuA, J- ਇਹ ਆਰ.ਐਫ.ਏ., 136 ਆਫ਼ 1966 (ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ) ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਸ਼ਹੂਰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(1967)

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

ਇਹ ਅਵਾਰਡ 5 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 20 ਸਤੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ 14 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 2 ਫਰਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ 28 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਅਪੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ:

(i) ਕਿ ਲੀਗਲ ਰੀਮਬਰੈਂਸਰ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ 5 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 5 ਅਗਸਤ, 1965 ਦੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਲਫ਼ਮਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਹਾਈਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਹ 5 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਉਦਯੋਗ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਸਕੱਤਰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ, ਉਦਯੋਗ, ਖੁਰਾਕ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ। 6 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਉਕਤ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਚ ਡਾ.

(ii) ਕਿ 7 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸੈਕਟਰੀ, ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਕਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਵਿਆਜ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਸਟੈਂਪ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਉਦਯੋਗ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ 13 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਉਦਯੋਗ II ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ। ਉਕਤ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਿਕਾਰਡ-ਕੀਪਰ ਨੂੰ ਕੇਸ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ 15 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਉਸ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਚਿੱਠੀ 22 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਡੀਲਿੰਗ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। (ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦਾ ਇਹ ਪੱਤਰ 22 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦਾ ਸੀ।) ਫਿਰ ਡੀਲਿੰਗ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ-ਕੀਪਰ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਜਿਸ ਨੇ 25 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਸਹਾਇਕ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। 25 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਛੁੱਟੀ ਸੀ। 27 ਤੋਂ 29 ਤੱਕ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਲਫ਼ਮਣ ਸਿੰਘ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਡੀਲਿੰਗ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸੀ। 28 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਤੋਂ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੁਨੇਹਾ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲ ਲਈ ਆਈ ਮਿਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਆਦਿ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ, ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਨੇ 28 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਡੀਲਿੰਗ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਦੇ ਟੇਬਲ ਤੋਂ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਟਰੇਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ 3.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। 29 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ, ਅੰਡਰ-ਸਕੱਤਰ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ, "ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਸਟੈਂਪਾਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ।"

(iii) ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਮਿਤੀ 7 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਸੰਯੁਕਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਸੰਸਥਾ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, ਨੂੰ 29 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ ਰਾਹੀਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ, ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਆਦਿ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ 30 ਜਨਵਰੀ 1966 ਨੂੰ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਉਕਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ, ਉਦਯੋਗਿਕ | ਟਰੇਨਿੰਗ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਨੇ 31 ਜਨਵਰੀ 1966 ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਸਥਾਨਕ ਖਜ਼ਾਨੇ 'ਚੋਂ ਅਸ਼ਟਾਮ ਖਰੀਦਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਸਟੇਟ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨਾ ਨੇ ਦੁਪਹਿਰ 12 ਵਜੇ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਜਨਤਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ 31. ਜਨਵਰੀ, 1966 ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਆਖ਼ਰੀ ਕਾਰਜਕਾਲ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਅਸਫਲ ਰਹੀ। ਸਟੈਂਪ 1 ਫਰਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਖਰੀਦੇ ਗਏ ਸਨ।

(iv) ਕਿ 5 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਯਾਦਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਕੱਤਰ, ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਡੀਲਿੰਗ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਇਸਨੂੰ 6 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਪਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਕੰਮ, ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਪਰ 14 ਜਨਵਰੀ, 1968 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਡੀਲਿੰਗ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕੋਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। 15 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ, ਡੀਲਿੰਗ ਸਹਾਇਕ ਨੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ/ਅੰਡਰ-ਸਕੱਤਰ, ਉਦਯੋਗ, ਕੋਲ ਕੇਸ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਲੀਗਲ ਰੀਮਬਰੈਂਸਰ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਖਰੜੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

1. ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

(1957) 2

ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੰਸਥਾ. ਅੰਡਰ-ਸਕੱਤਰ, ਉਦਯੋਗ, ਏ.ਪੀ. ਨੇ 18 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਡਰਾਫਟ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਸਕੱਤਰੇਤ ਦੀ ਇਸ਼ੂ ਸਾਖਾ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। 20 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ, ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਪੱਤਰ ਲੀਗਲ ਰੀਮਬਰੈਂਸਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਿਤੀ 20 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਗਲੇਰੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਪੁਨ-ਦ ਜੇਬ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 23 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੇ ਫਿਰ ਉਕਤ ਪੱਤਰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨੂੰ 27 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਸੰਯੁਕਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਤੁਰੰਤ ਅਗਲੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। .

ਇਹ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਲਈ ਪੰਜਾਬ-ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਤੱਥ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਿੱਤਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ:-

ਸਕੱਤਰ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਗੁਰਮਖਦਾਸ, ਆਦਿ (1), ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

"ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ

ਅਪੀਲ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਲਈ ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ, ਪਰ ਸਰਕਾਰ ਬਾਰੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

ਮੇਸਰਸ ਕੇ.ਆਰ. ਬੇਰੀ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ (2)। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਬੈਂਚ ਨੇ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਨਿਊ ਇੰਡੀਆ ਕੰਸਟਰਕਟਰਜ਼, ਦਿੱਲੀ (3) ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਕੰਵਰ (4) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੰਨਿਆ। ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਦੇ ਵੀ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮੁਨਾਸਬਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ,

(1) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1929 ਸਿੰਧ 211 (ਡੀ.ਬੀ.)

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1961) 2 ਪੁੰਜ. 721.

(3) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1955 ਪੰਜਾਬ 172. (4) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1958 ਪੰਜਾਬ 960

(4) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. (1968) ਪੁੰਜ. 960

.147

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਲਫ਼ਮਣ ਸਿੰਘ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾਕਾਰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਕੁ ਮਿਹਨਤੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਲ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਖਰੀ ਫੈਸਲਾ ਰਾਮਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰੀਵਾ ਕੋਲਫੀਲਡਜ਼ (5), (ਗਜੇਨ-ਦ੍ਰਾਗਡਕਰ, ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੀ) ਅਤੇ ਵਾਂਚੂ, ਜੇ.), ਹੈਂਡ-ਨੋਟ (ਏ) ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ: -

"ਅਪੀਲ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਲਈ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਣਾ ਉਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਰੀ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ। ਜਿੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸੀਮਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੀਮਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇਰੀ ਲਈ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਸਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਐਪਲਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ।"

ਇਸ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀ. 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ 364 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

"ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਲੈਣ ਅਤੇ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਿਨ ਅਪੀਲ; ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਇਹ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਆਚਰਣ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ, ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਲਗਨ ਦੇ ਆਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਬੇਲੋੜਾ ਅਤੇ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅੰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਵੀ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੀ. 363:

"ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚੁਕਵਾਂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ, ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਾਈਡਿੰਗ ਸਮਝੋ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962 ਐਸ.ਸੀ. 361.

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

(1967) 2

ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮੰਨਣ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਵਿਚਾਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦੇਰੀ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵੇਕ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।"

ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੀ. 365:

"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸਹੀ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦੀ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਅਖ਼ਤਿਆਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ। ਜੇਕਰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸੱਚੇ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਖ਼ਤਿਆਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ।"

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ ਐਲ ਪੁਰੀ ਨੇ ਰਾਮ ਕੰਵਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਬਿਲਾਸਪੁਰ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਬਨਾਮ ਸੰਤੂ (6), ਸੀ.ਬੀ. ਕੈਪੂਰ, ਜੇ.ਸੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਮ ਕੰਵਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੀ ਸਰਕਾਰ ਸੀ।

(6) ਏ-ਐਲ.ਆਰ. 1962 ਐਚ.ਪੀ. 16.

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਲਫ਼ਮਣ ਸਿੰਘ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਸਬੰਧਤ. ਜਾਰਜ ਗਰੁਸਾਲਾ ਬਨਾਮ ਬਾਲਕ ਰਾਮ (7) ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸ਼੍ਰੀ ਪੁਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਲਈ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੰਘਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਦਿਨ ਲਈ ਦੇਰੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ। ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ, ਓਮ ਸਰੂਪ ਬਨਾਮ ਗੁਰ ਨਰਾਇਣ (8) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਪੁਰੀ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਖਰੀ ਫੈਸਲਾ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਚਰਨ (9) ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਬਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਆਧਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਧਿਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। "ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ" ਸ਼ਬਦ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਰਲ ਸ਼ਬਦ "ਕਾਰਨ" ਨਾਲ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦਾ ਜੱਜ ਅਦਾਲਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਿਆਂਇਕ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਵਿਰੋਧ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਇਕ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਮੀਕਰਨ "ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਕਾਰਨ" ਨੂੰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ, ਮਨੁੱਖੀ ਅਪੂਰਣਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਵਾਜਬ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਜਬ ਸੀਮਾਵਾਂ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਨੇ ਨੇਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਉਸਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਸਮੀਕਰਨ "ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(7) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1927 ਲਾਹ. 717. (8) 1965 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 634.

79) ਏ.ਐਲ.ਆਰ. 1964 ਐਸ.ਸੀ. 215.

ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

(1967) 2

ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜੇ ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (h)। ਹੁਣ "ਬਕਾਇਆ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਉਚਿਤ ਭਾਵਨਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ "ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ" ਸ਼ਬਦ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਇੱਕ ਉਦਾਰ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੱਕੜੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਠੋਸ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਚਿਤ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ, ਦੇਰੀ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਕਾਪੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 14 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 5 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਯਾਦਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਸ. ਪੰਜਾਬ, ਨੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਉਦਯੋਗ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਸਕੱਤਰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ, ਉਦਯੋਗ ਅਤੇ ਖੁਰਾਕ ਸਪਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ 7 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਸੈਕਟਰੀ, ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਵਿਆਜ ਬਾਰੇ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਤਤਪਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਸਟੈਂਪ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਏ ਜਾਣ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 28 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਤੱਕ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਬੰਧਤ ਵਿਭਾਗ ਕੋਲ, ਜੇਕਰ ਉਚਿਤ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਕਾਰਨ, ਸੰਯੁਕਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਬੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ। ਰਾਜ ਦੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਫੰਡ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਧਾਰਾ 5, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਤੱਕ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੂਰੀ ਲਗਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਵਿਵਾਦ ਵੀਰ-

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਉਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਪੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਠੋਸ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਨੇਕ-ਨੀਅਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਨਾਲ। ਇਹ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ 'ਤੇ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਦੀ ਹੈ, ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੈਕਰਸਾਰੀ ਦੀ ਢਿੱਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਲਾਲ ਟੋਪ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਾਜ ਅਪੀਲ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਧਾਰਾ 5, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ-ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

(ਚਰਨਜੀਤ ਸਿੰ ਘ ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇ ਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ

ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰ ਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰ ਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰ ਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।